

Cha Tôi

Chiều Hoàng

Cuối tuần này là "Ngày của Cha"
Bạn đã chuẩn bị cái gì cho Cha thế?

Cha tôi đã mất cách đây 5 năm rồi. Tôi nhớ cha lắm! Ông là người cha tuyệt vời!. Từ khi tôi có trí khôn tới khi cha mất, ông chưa hề đánh tôi một lần nào cả. Như vậy không có nghĩa rằng tôi ngoan ngoãn dễ bảo, đôi khi ngược lại là đằng khác. Tôi đã từng làm cho cha buồn lòng và đau khổ. Nhưng người luôn luôn tha thứ cho tôi, luôn mở rộng vòng tay đón tôi khi tôi khổ sở và cần giúp đỡ. Những lúc tôi hư hoặc làm những điều sai trái. Người viết thư cho tôi, cư xử với tôi như một người bạn và cho tôi những ý kiến rất xây dựng. Chưa lần nào đọc thư cha xong mà tôi không khóc và hối lỗi những việc mình đã làm. Rất tiếc, những lần đó, vì tự ái trẻ con. Tôi đã không chạy đến bên cha, ôm lấy ông mà nói lên lời xin lỗi một cách tha thiết, chân thành. Dẫu thế nào, tôi biết ông cũng đã tha thứ ngay từ khi ông viết thư cho tôi rồi.

Có một lần, chị em tôi cãi nhau. Tôi ra một xó ngồi khóc thút thít... Cha đi ngang hỏi:

"Sao con khóc?".

Tôi vừa quệt nước mắt, vừa nức nở mách cha:

"Chị chê con xấu!!".

Cha ôm chặt lấy tôi vào lòng, chẳng nói gì. Sự im lặng làm tôi cảm nhận được nguồn yêu thương đang truyền từ thân thể ông qua tôi. Tôi như được tắm mát bằng lòng từ bi bao la ấy. Tôi thấy tâm hồn mình dịu lại, sự đau khổ dường như đã được tẩy sạch. Tôi dụi vào lòng cha, cảm thấy một niềm an vui vô bờ. Lúc đó, ông mới vuốt tóc tôi và bảo:

"Con ạ, mỗi người sinh ra có được một tâm hồn và nhân dáng riêng của mình. Có thể dưới mắt của người này thì họ cho là xấu, nhưng với mắt người khác lại cho là đẹp. Cái đẹp đến từ những quan niệm riêng tư rất chủ quan. Và đôi khi sự chủ quan đó không đặt trên một căn bản nào nhất định. Với ba, con rất xinh đẹp. Ba tin rằng, nhiều người cũng nhìn thấy như vậy!! Có thể Chị con nói do lòng tức giận mà ra, nên hôm nay dưới mắt chị, con trở thành xấu xí, nhưng ngày mai, khi cơn giận qua đi, chị con sẽ thấy con lại xinh đẹp như bao giờ..."

Nghe cha nói như thế, tôi sung sướng quá tới độ tôi lại muốn chảy nước mắt....

Nói cho ngay. Tôi gần cha hơn gần mẹ. Áo dài hoa đầu tiên của tôi là do cha mua cho. Tôi cứ hay than phiền với cha rằng:

- Mẹ chẳng bao giờ cho con có ý kiến trong việc lựa chọn áo dài, nhiều cái, mẹ mua, con chẳng thích....
- Vậy khi nào ba sẽ mua cho con một cái theo ý con muốn nhé...

Khoảng một tháng sau, cha dẫn tôi vào sở, nhờ một chị thư ký đưa tôi ra chợ mua vải và dặn chị kỹ càng:

"Chị cứ để em ấy tự chọn nhé..."

Tôi sung sướng theo chân chị, vì đó là lần đầu tiên tôi được tự quyết định cho chính mình một việc mà tôi cho là rất quan trọng. Chị thư ký làm đúng theo ý cha. Chị cứ để tôi toàn quyền quyết định. Tôi chọn mãi, ngần ngừ giữa đám tơ lụa đủ màu sắc sỡ. Cuối cùng, tôi chọn một sấp vải nhìn thoáng có lối vẽ như áo của người thượng du mà tôi cho là đẹp nhất. Dem về khoe cha:

"Ba ơi, đẹp không hở Ba?"

Cha nhìn ngắm một lúc rồi hỏi lại:

"Con có thích không?"

"Dĩ nhiên là con thích lắm, con nghĩ may lên thành áo dài sẽ rất đẹp!!".

"Vậy là được rồi!!".

Sự sung sướng của tôi kéo dài cho đến khi sấp vải may thành áo. Chiếc áo dài với hàng vẽ ngang dọc kiểu thượng du không giống ai, mặc lên người thật là xấu xí. Tôi mặc thử chỉ một lần duy nhất, và không đủ có can đảm mặc đi ra ngoài đường. Tôi cất kín cái áo dài đầu tiên của mình vào trong đáy ngăn tủ, và quên đi ngay lập tức những niềm sung sướng cách đó vài tuần. Tôi cũng không hề biết rằng, tất cả những cố gắng của cha cho tôi tiền mua vải và tiền công may đều rất khó khăn, vì cha chẳng bao giờ có tiền. Tiền bạc, mẹ giữ hết, thỉnh thoảng chỉ cho cha vài chục để cha tiêu vặt mà thôi. Vậy mà nó chỉ được trả giá bằng nỗi sung sướng kéo dài vài tuần. Sau này nghĩ lại, tôi thương cha hết sức!

Một lần cha hỏi tôi:

- Chiếc áo dài ba mua cho con đâu?

Tôi ngượng ngịu trả lời:

- Ba ơi, hình như con mặc không đẹp. Con hết thích nó rồi!!!

Cha mỉm cười:

- Vậy thì lần sau, trước khi mua, con nghĩ mình có nên hỏi ý kiến của những người chung quanh không nhĩ?.

- Chắc chắn rồi ba ạ. Lần sau, con sẽ mua một chiếc áo dài bằng tiền mình kiếm được, và thế nào con cũng chọn ba là người đầu tiên để con hỏi ý kiến.

Tôi nhớ ngày tôi lãnh lương đầu tiên trong đời. Cha là người tôi nghĩ đến. Tôi đem nguyên cái pay check của mình đưa cho cha và bảo:

- Ba ơi, con xin biểu Ba số tiền đầu tiên con kiếm được.

Cha rất hoan hỷ, cầm lấy tờ check lương của tôi, nhìn ngắm rồi bảo rằng:

- Con ngoan lắm. Bây giờ con đem biểu mẹ đi. Ba nghĩ chắc mẹ sẽ vui thích lắm. Nhưng đừng quên xin lại mẹ một ít để con tiêu dùng nhé.

Tôi chạy lại ôm chầm lấy cha:

- Ba ơi, Ba thật tốt. Lúc nào Ba cũng chỉ nghĩ đến mẹ, đến các con. Nhưng mẹ cứ hay quản lý đòi hết. Nếu con đưa mẹ, chắc mẹ sẽ chẳng cho lại con đồng nào đâu... Mà con muốn có tiền để con biếu ba.

Cha nghe như vậy, cười phá lên, rồi giải thích:

- Mẹ rất cần tiền con ạ, vì nhờ có mẹ lo nên cha con mình mới có những bữa cơm dẻo, canh ngọt đầy con...

Tôi phụng phịu:

- Nhưng ít nhất mẹ cũng nên cho ba một ít tiền tiêu vặt chứ?

Nghe lời cha. Tôi đem lương của mình biếu mẹ. Mẹ rất hài lòng và vui sướng. Nhưng hình như tôi không vui lắm....

Sau này. Dù đã có gia đình, anh chị em chúng tôi vẫn thường biếu cha mẹ tiền hàng tháng. Cha tôi, vẫn như xưa, không bao giờ có được đồng chinh dính túi. Mẹ tôi giữ tất. Nên chúng tôi thường hay lén lút biếu riêng cho cha tiền để cha tiêu vặt.

Ngày cha mất. Mẹ buồn vô cùng. Mẹ hối hận vì đã quá "khe khắt" với cha khi cha còn sống, muốn gì mẹ cũng không cho. Bây giờ thì đã ra người thiên cổ mất rồi, có hối hận thì cũng đã quá muộn!!!. Vậy mà cha chẳng bao giờ than thở. Cha thật tuyệt vời!!!

Trong ngày của Cha, con xin thấp nén hương hướng về cha yêu quý.
Cha ơi...